పెళ్ళి చూపులు

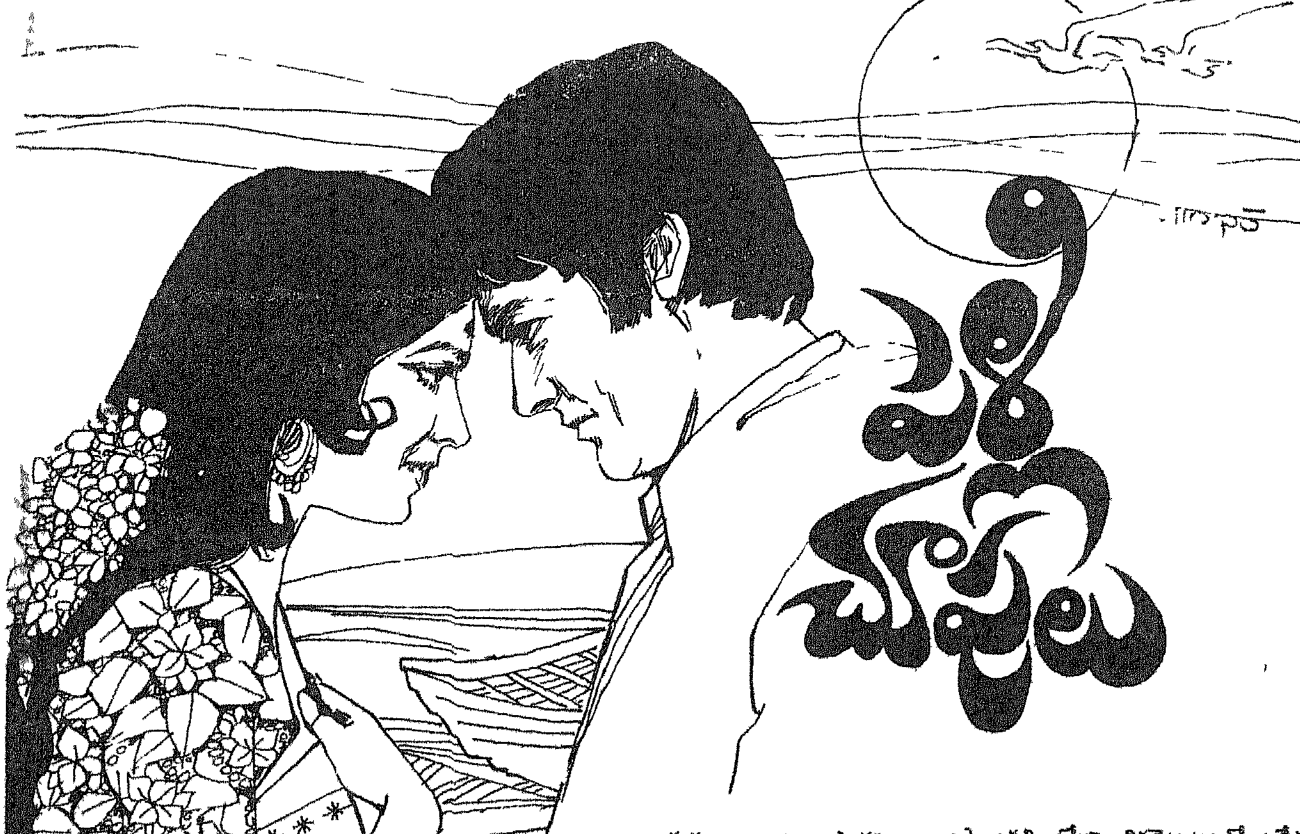

యండమూరి
వీరేంద్రనాథ్

"చూడండీ! ఇదేం బాగా లేదు— మా కాలేజీ వదిలేసిన తరవాత మీ కాలేజీ దగ్గరికొచ్చి నిలబడటం, మీరు బయటికొచ్చిన తరవాత ఇంటి వరకూ దిగబెట్టటం. నన్ను 'బాడీగార్డు' అనుకొని నవ్వుకొంటున్నారేమో తెలియదు. అయినా, ఎంతకాలం ఇలా? నాకే అసహ్యం వేస్తోంది, ఈ రోడ్ సైడ్ రోమియో క్వాలిఫికేషన్ తలుచుకొంటుంటే! అందుకే దీనికో ఫుల్‌స్టాప్ పెట్టదలచుకొన్నాను. ఈ ఉత్తరం ఇలా ధైర్యం చేసి వ్రాయటంలో నా ఉద్దేశ్యం అదే. నేనంటే మీకు బొత్తిగా ఇష్టం లేదనీ అనుకోను. ఎందుకంటే నేను కాలేజీ గేటు దగ్గర కనబడగానే మీ పెదవుల మీద విరిసీ విరియనట్టూ కనబడే ఆ చిరునవ్వు ..."

అనూరాధ ఉత్తరం చదవటం ఒక్క క్షణం ఆపి తనలో తను నవ్వుకొని, మళ్ళీ చదవటం మొదలు పెట్టింది.

"నిజానికి ఈ రోడ్ సైడ్ అఫైర్స్ మీద నా కంత నమ్మకం లేదు. ఇవి ప్రేమలోకి, ఆ తరవాత పెళ్లిలోకి దారి తీసేటంత గొప్పవని నే ననుకోను. కానీ, మిమ్మల్ని ఇంకెలా అప్రోచ్ అవ్వాలో నాకు తెలియలేదు. ఒక విషయం మాత్రం నిజం. నేను మిమ్మల్ని ప్రేమించటం లేదు..."

అనూరాధ ఉలిక్కిపడి, పడుకొని చదువుతున్నదల్లా లేచి కూర్చుని మళ్ళీ ముందు వాక్యం నుంచీ చదవసాగింది.

"... నేను మిమ్మల్ని ప్రేమించటం లేదు. నాలుగు రోజులు ఇంటి దగ్గర ప్రతి రోజూ దిగపెట్టటంతో ప్రేమ అంకురిస్తుందీ అనుకొంటే అది చాలా హాస్యాస్పదమైన విషయం. ఇక అసలు విషయానికి వస్తాను. ఇదేదో ప్రేమ లేఖ అనుకొంటే మీరు చాలా పొరబడ్డారు. ఇదో ప్రపోజల్. అంతే.

మీరంటే నా కిష్టం. ఇది ఇష్టం మాత్రమే సుమా? వెన్నెల రాత్రి, మహమ్మద్ రఫీ పాటా నా కెంత ఇష్టమో మీరన్నా అంతే. కానీ, ఈ ఇష్టాన్ని ప్రేమగా మార్చుకొని — చాలా ఫ్రాంక్‌గా చెబుతున్నాను — మిమ్మల్ని, మన అభిప్రాయాలు కలిసిన పక్షంలో పెళ్ళి చేసుకోవాలని నా కోరిక. అఫ్‌కోర్స్, ఇప్పుడు కాదనుకోండి. మన చదువులు పూర్తయిన తర్వాత.

ఈ విషయంలో మీరూ ధైర్యంగా ఒక్క అడుగు ముందుకు వెయ్యాలి. ఇక అసలు విషయానికి వస్తాను. రేపు సాయంత్రం మీ కాలేజీ వదిలేసిన తరవాత నాతో కలిసి బీచ్‌కి రావాలి. చూడండీ! ఇందులో మీరు కంగారు పడవలసిన పనేమీ లేదు. మనిద్దరమూ చదువుకున్న వాళ్ళం. ఇంకో ఆర్నెల్లలో నేను ఎమ్.ఎస్సీ., మీరు బి.ఎ. పూర్తిచెయ్యబోతున్నాం. ఇలా నాతో బీచ్‌కి రావటం వల్ల తరతరాలుగా మన

రక్తంలో జీర్ణించుకు పోయిన భారతీయ సంస్కృతికి ఏదో ద్రోహం చేశామని అనుకోనక్కర్లేదు.

పోతే అసలు నాతో మాట్లాడటానికే మీ కిష్టం లేకపోయినా, లేక మీ కీపాటికే ఇంకెవరితోనైనా వివాహం నిశ్చయమైపోయిన పక్షంలో ఈ రోజు సాయంత్రం నేను చూస్తూ ఉండగానే ఈ ఉత్తరాన్ని చింపెయ్యండి. అంతే. ఇక నేను మీకు కనపడను. నా దుర దృష్టాన్ని నిందించుకొని, ఇంకెప్పుడూ ఇలాటి తొందరపాటు పని చెయ్యను. భగ్నప్రేమికుణ్ణి మాత్రం అవను. ఎందు కంటే నే నింకా మిమ్మల్ని ప్రేమించటం మొదలు పెట్టలేదు కాబట్టి, ఇంకా 'ఇష్టం' స్టేజీలోనే ఉన్నాను కాబట్టి.

ఉంటా విక.

ఈ రాత్రికి ఎలాగూ నిద్ర ఉండ దుగా? రేపటి మీ నిర్ణయం ఏమవు తుందో అన్న ఆలోచనలతో—

కుమార్."

* * *

"చాలా ఫ్రాంక్‌గా వ్రాశాడు. ప్రతి వాక్యంలోనూ సిన్సియారిటీ కనబడు తోంది." ఉత్తరం మడిచి ఇచ్చేస్తూ అంది భారతి. అనూరాధ మాట్లాడ లేదు.

"మరేం చెయ్యదలుచుకున్నావ్?"

"భయంగా ఉంది."

భారతి నవ్వి, "అంటే ఒక వైపు ఇష్టంగా కూడా ఉందన్నమాట" అంది.

అనూరాధ నవ్వి తలవంచుకొంది. ఆమె బుగ్గలు కొద్దిగా ఎర్రబడ్డాయి.

అది గమనించి, "మరింక ఆలోచన ఎందుకూ? వెళ్ళి చూడు. అత నేమీ అసభ్యంగా ప్రవర్తించడనే నా ఉద్దేశ్యం" అంది భారతి.

"కాని, ఎందుకో ఇది తప్పేమో అని పిస్తోంది." సాలోచనగా అంది అనూరాధ.

"అలా అని నేను అనుకోను. ఇది తప్పేమో అనే భావంతో చేసుకొనే ఆత్మ వంచన కన్నా, వచ్చిన అవకాశం ఎలాటిదో పరీక్షించుకోవటంలో తప్పు లేదనే నా ఉద్దేశ్యం."

అనూరాధ మాట్లాడలేదు.

"కుమార్ అంటే — పొడుగ్గా, ఎర్రగా ఉంటాడు — అతనేనా? జుట్టు ఎప్పుడూ నుదుటి మీదికి పడుతూ ఉంటుంది." జ్ఞాపకం తెచ్చుకొంటూ అడిగింది.

అనూరాధ సిగ్గుపడి అస్పష్టంగా అవునన్నట్టు తల ఊపింది. భారతి నవ్వి, "అతని దృష్టిలో అసలు నువ్వెలా పడ్డావ్?" అంది.

* * *

రెండు మెయిన్ రోడ్లని కలిపే సందు అది. దాదాపు అర ఫర్లాంగు ఉంటుంది. కాలేజీ నుంచి ఇంటికి చేరుకోవటానికి దగ్గర దారి అదే. ప్రతి రోజూ అటే వెళుతుంది అనూరాధ.

ఆ రోజు శుక్రవారం. కాలేజీలో ఏదో ఫంక్షను ఉండటం వల్ల చాలా ఆలస్యం అయిపోయింది. అసలే అది విశాఖపట్నం. అందులో ఆ వీధిలో లైట్లు ఎప్పుడూ వెలగవు. తను ప్రతి రోజూ వెళ్ళే సందే అయినా, ఆ చీకట్లో నిర్మానుష్యంగా ఉన్న సందును చూసి ఒక్క క్షణం చుట్టూ తిరిగి పోదామా అని ఆలోచించింది. కానీ, వెనకే ఇంకె వరో నడిచి రావటంతో ధైర్యం వచ్చి, తనూ నడవటం మొదలుపెట్టింది.

సగంలోకి వచ్చాక, వీధి లాంతరు మసక వెలుతుర్లో ఒక పొడవాటి ఆకారం నిలబడి తనవైపే తదేకంగా చూస్తూ ఉండటం చూసి భయంతో వణికి పోయింది. అతను రాములు!

ఆ చుట్టుపక్కల రాములంటే తెలి యని వాళ్ళెవరూ లేరు. ఆరడుగుల ఎత్తు, ఎప్పుడూ తాగుతూ ఉండటం వల్ల కళ్లలో ఎర్ర జీరలూ, మెడకి అడ్డంగా కట్టిన జేబురుమాలూ — అతన్ని పగలు చూడటానికే దడుసు కుంటారు ఆడవాళ్ళు.

అనూరాధకి ఏం చెయ్యాలో తోచ లేదు. వెనక్కి తిరిగి చూసింది. వెనక వస్తూన్న వ్యక్తి కూడా కనబడలేదు. ఒక్కసారిగా ముచ్చెమటలు పోసినాయి. అయినా, ధైర్యం చిక్కబట్టుకొని ముందుకు అడుగు వేసింది.

"ఏం పిల్లా, బాగున్నావా?"

అనూరాధ గుండె క్షణం సేపు కొట్టుకోవటం ఆగిపోయింది. దాదాపు పరుగెడుతున్నంత వడిగా నడవసాగింది.

"అరె — అంత తొందరెందుకు?" అంటూ ఇంకొంచెం దగ్గరగా ముందుకు వచ్చాడు రాములు. సారా వాసన గుప్పున కొట్టింది. కెవ్వున అరవబోయింది కాని, గొంతు పెగల్లేదు. ఇక అడుగు ముందుకు పడలేదు. స్థాణువులా నిలబడిపోయింది.

ఇంకొక్క క్షణం ఆలస్యమై ఉంటే ఏమై ఉండేదో కానీ, అప్పుడే వెనక నుంచి వస్తూ చీకట్లో కలిసిపోయిన వ్యక్తి అక్కడకు వచ్చాడు. అనూరాధకి కొండంత ధైర్యం వచ్చింది. తనూ అడుగు ముందు కేసింది.

ఛాన్స్

ఒక లక్ష్యంతో, కృషిచేసే ప్రతి వ్యక్తికి, నేడు కాకపోతే రేపైనా బాగుపడే అవకాశం వచ్చి తీరుతుంది.

—స్టాన్లీ

"ఆగు." బొంగురు గొంతుతో అరి చాడు రాములు. ఇద్దరూ ఆగారు. "నువ్వు కాదురా, బచ్చా — నువ్వెళ్ళు" అన్నాడు.

"నేను బచ్చాని కాదండీ. నా పేరు కుమార్" అన్నాడు కుమార్.

"ఏదో ఒకట్లే. పో ఇక్కణ్ణుంచి."

కుమార్ తాపీగా రెండు చేతులూ జేబుల్లో పెట్టుకుని నడవసాగాడు. అనూ రాధ అడుగు ముందుకు వెయ్యబోయింది.

"ఎయ్ పిల్లా, నువ్వేడికి?"

అనూరాధకి ఏడుపు వచ్చింది. ఏడుపుతోపాటూ ఏమీ పట్టనట్టు వెళ్లి పోతున్న కుమార్ని నమిలి మింగేద్దా మన్నంత కోపం వచ్చింది. వస్తున్న ఏడుపుని గొంతులో ఆపుకొని, "ఏమండీ!" అని దాదాపు అరిచింది.

వెళుతున్న వాడల్లా ఆగి, వెనక్కి వచ్చి, "పిలిచారా" అన్నాడు.

రాములుకి ఇదంతా చూస్తూ ఉంటే ఒళ్ళు మండిపోయింది. కుమార్ కాలర్ బిగించి పట్టుకొని, "నే నెవర్నో తెలుసా?" అన్నాడు ఆవేశంతో ఊగిపోతూ.

కుమార్ బిక్కమొహం పెట్టి, "తెలియదండీ. వైజాగ్ కొత్తగా వచ్చాను" అన్నాడు.

పక్కనే ఉన్న మునిసిపాలిటీ కొళాయి మీద కాలుపెట్టి, పాతాళభైరవి విలన్ పోజులో నిలబడి, "మనమంటే ఈ పేటంతా హడల్ — తెలుసా?" అన్నాడు మీసం మీద చెయ్యి వేసి.

"తెలిసిందండి" అన్నాడు కుమార్.

ఈసారి అనూరాధకి ఒళ్ళు మండి పోయింది, తన నక్కడ నిలబెట్టి ఇద్దరూ తీరిగ్గా పరిచయాలు చేసుకుంటూ ఉంటే.

"కాబట్టి నువ్వెళ్ళు" అన్నాడు, కాలర్ వదిలేసి విసురుగా తోస్తూ.

కుమార్ ఆ ఊపుకి దూరంగా వెళ్లి పడ్డాడు. చేతిలో నరం కలుక్కుమంది. నెమ్మదిగా లేచి పాంటుకి అంటిన దుమ్ము దులుపుకొని మళ్లీ రాములు దగ్గరగా వచ్చి, "పోనీ వదిలెయ్యకూడదా అండీ? అమ్మాయి భయపడుతోంది" అన్నాడు జాలిగా.

ఈ ఉచిత సలహాలు చూస్తూంటే రాముడికి అకస్మాత్తుగా క్రైమ్ హాల్యా జ్ఞాపకం వచ్చింది. పిడికిలి బిగించి కుమార్ గడ్డం మీద ఫెడేలున కొట్టి, అనూరాధ వైపు హీరోలా చూశాడు.

మొదటి క్షణం కుమార్‌కి రంగు రంగుల బొంగరాలు కనబడ్డాయి. తరవాత అకస్మాత్తుగా ప్రపంచం అంతా ఒకటి అయిపోయింది. నిమిషం తరవాత మళ్ళీ ఈ ప్రపంచంలోకి వచ్చేసరికి రాములు చేతుల్లో అనూరాధ గింజుకుంటూంది.

లేచి మళ్లీ వాళ్ల దగ్గరికి వెళ్లి నిల బడ్డాడు. రాములు తన ప్రయ త్నంలో నిమగ్నుడై కుమార్ని చూడ లేదు. క్షణం సేపు వేచిచూసి, రాములు చాలా కాన్సన్‌ట్రేషన్‌లో ఉన్నాడనీ, తనని గమనించటం లేదనీ తెలుసుకొని, 'ఏమండీ' అంటూ వెనకనుంచి తట్టాడు.

రాములు ఉలిక్కిపడి వెనక్కి తిరిగాడు.

"నేను వెళుతున్నానండీ" అన్నాడు వినయంగా కుమార్.

రాములు కేమీ అర్థం కాలేదు. అనూరాధ నోటి మీద అలాగే చేతిని నొక్కి పెట్టి, "ఏమిటీ?" అన్నాడు.

"నే నేమీ నా దగ్గి రుంచుకోనండి. మీది మీరు తీసేసుకుంటే నే వెళ్ళి పోతాను. తరవాత మీ ఇష్టం" అన్నాడు తలవంచుకొని.

కుమార్ మెదడు విషయమై హఠా త్తుగా రాములు కేదో తట్టింది. గట్టిగా నవ్వి, దాన్ని సరిచెయ్యటానికి చెయ్యి పైకెత్తాడు.

అదే రాములు చేసిన తప్పు. బాబీ ఫిషర్ అంతటి వాడే తప్పులు చేస్తూ ఉంటాడు అప్పుడప్పుడూ. రాములు దేముంది? అయినా, కుమార్ మాటలకి ఒప్పుకొని అత నిచ్చే రెండూ పుచ్చేసు కొని ఉంటే, తేలికైన హృదయంతో కుమార్ చీకట్లోకి వేదాంతిలా నడుచు కొంటూ వెళ్లిపోయేవాడేమో? కానీ, ఇప్ప టికే రెండు బాకీ ఉండి, మళ్లీ తన మీదకే చెయ్యి ఎత్తడం అన్యాయం అనిపించింది. అంతకుముందు రాములు కొట్టిన దెబ్బకి గడ్డం మళ్లీ కలుక్కు మని కొంచెం రెచ్చగొట్టింది.

రాములు పూటుగా తాగేసి ఉన్నాడు. తన ముందు అమాయకంగా నిలబడ్డ ఈ కుర్రవాడి వైట్ పాంటూ, టెరి లీన్ షర్ట్‌ల వెనక ప్రతి రోజూ కసరత్తు చేసిన శరీరం ఉందని తెలియకపోవటం అతని తప్పు కాదు.

కుమార్‌ని కొట్టడానికి ఎత్తిన చెయ్యి గమ్యం చేరే లోపులో రెండు మణుగుల సుత్తి వేదో వాడి నెత్తిన పడ్డట్టు అయింది. దూపాయిస్థిర మైకం క్షణంలో దిగిపోయింది. విషయం

అర్థమయ్యే లోపులో ఇంకో దెబ్బ వచ్చి మొహం మీద తగిలింది. మసకబారిన కళ్లకి పొట్టవైపు వస్తున్న చెయ్యి కనబడలేదు. ఆ తరవాత జరిగిందేమిటో రాముడికి తెలియదు.

ఎదట మునిసిపాలిటీ కొళాయి వాడు నుదుర్ని సుతారంగా ముద్దుపెట్టుకొంది. సరిగ్గా దానికి నాలు గడుగుల దూరంలో ఉన్న చెత్త కుండీలో పడ్డాడు ఆ తరవాతి దెబ్బకి.

చెత్త కుండీ పక్కనే మురికి కాలువ ఉండటం నిజంగా వాడి దురదృష్టం. చెత్త కుండీలోంచి రాముడు తాలూకు మాంసపు ముద్దని బయటికి తీసి, క్లింట్ ఈస్ట్‌వుడ్ స్టైల్లో ఇచ్చిన లాస్ట్ బ్లోతో వెళ్లి ఆ కాలువలో పడ్డాడు. చెత్త కుండీ కన్నా అక్కడే కొద్దిగా సుఖంగా ఉండటం వల్ల మరి కదల్లేదు ఆ శరీరం.

గుండెలకి పుస్తకాలు అదుముకొని, అప్పటి వరకూ జరిగినదంతా ఊపిరి బిగపట్టి చూస్తున్న అనూరాధ, కొళాయి దగ్గర చేతులు కడుక్కుంటున్న కుమార్ వైపు అడుగు వేసి, "థాంక్స్" అంది.

సీరియస్‌గా "కర్చీఫుందా?" అని అడిగాడు. పుస్తకాల మధ్య నుంచి తీసి ఇచ్చింది. దాన్ని అందుకొని చేతులు తుడుచుకొని ఇచ్చేస్తూ, "వెళ్లండి. ఇక ఫరవాలేదు" అన్నాడు, అనూరాధ వైపు చూడకుండానే.

* * *

'ఇది అన్యాయం' అన్నాడు వీళ్లిద్దర్నీ చూస్తూ ఇంద్రుడు.

'ఏం?' విల్లు తుడుచుకొంటూ అడిగాడు అంగజుడు.

'భూమిమీద కూడా విశ్వామిత్రు లేమిటి? ఇంపాజిబుల్' అన్నాడు ఇంద్రుడు.

'పాపం చాలా మంచి కుర్రాడు, సార్!'

'మంచి వాళ్లని పాడుచెయ్యటమేగా మన పని' అంటూ నవ్వాడు ఇంద్రుడు.

* * *

"ఇది అన్యాయం" అంది అనూరాధ సీరియస్‌గా.

కుమార్ రెండడుగులు వేసిన వాడల్లా ఆగి, "ఏది?" అన్నాడు అర్థంకానట్టు చూస్తూ.

"అదే — కర్చీఫు ఇచ్చినందుకు థాంక్స్ చెప్పకుండా వెళ్లిపోవటం" అంది వస్తున్న నవ్వుని బిగపెట్టి.

మొట్టమొదటిసారి ఆమెవైపు సూటిగా చూశాడు. అనూరాధకి గబుక్కున సిగ్గు ముంచుకొచ్చింది. తలవంచుకొని తనలో తానే ఎందుకో నవ్వుకొంది. ఆ మసక చీకట్లో పెద్ద పెద్ద కళ్ల మీద విల్లులా వంగిన ఆ కనురెప్పల్నీ, విరిసీ విరియనట్టు ఆ పెదవుల మీద కదిలే దరహాస చంద్రికల్నీ చూస్తుంటే ఏదో రాగ రంజిత రసానుబంధపు అస్తిత్వంతో అతని హృదయం నిండిపోయింది. అంతలో అనూరాధ నెమ్మదిగా కళ్లెత్తి అతని వైపు చూసింది. క్షణం పాటు ఇద్దరి కళ్లూ కలుసుకొన్నాయి. 'అమ్మాయి లంత అందంగా ఉంటారా!' అనుకొన్నాడు కుమార్.

* * *

'వదులు' అన్నాడు ఇంద్రుడు. టప టపా అయిదు బాణాలు గురి చూసి కొట్టేశాడు మన్మథుడు. ఇద్దరూ ఒకరి వైపు ఒకరు చూసుకొని గుంభనంగా నవ్వుకొన్నారు.

'ఇక పోదామా?' చెరుకు విల్లు సర్దుకొంటూ అడిగాడు.

'పద. మన పనయిపోయిందిగా? ఇక వాళ్లే పడతారు వాళ్ల పాట్లేవో' అంటూ లేచాడు ఇంద్రుడు.

* * *

"నువ్వు వెధవ్వి" అన్నాడు వెల్లకితలా పడుకొని ఇంటికప్పుకేసి చూస్తూ అప్పారావు.

కుమార్ మాట్లాడలేదు. సిగరెట్ దమ్ము పీల్చి, "అయినా, అమ్మాయితో సరిగ్గా మాట్లాడలేని వాడివి నువ్వు దేనికి పనికొస్తావురా?" అన్నాడు మళ్లీ తనే.

"అది కాదు, గురూ, అసలు" అంటూ ఏదో చెప్పబోయాడు కుమార్.

"ఇంకేం హరికథ చెప్పకు, గురో! నువ్వా అమ్మాయిని ప్రేమించేసేవ్. లేకపోతే ప్రతి రోజూ సాయంత్రం ఆ ఉమెన్స్ కాలేజీ దగ్గర ఎందుకు తచ్చాడుతావు, చెప్పు?"

"నేన్నిజంగానే ఆ అమ్మాయిని..."

"కాదన్ను. యు లవ్ హెర్. కానీ, నచ్చినిదల్లా నా కొకటే. ఆ రాత్రి మాట్లాడే ఛాన్స్ వదిలిపెట్టి, మళ్లీ మరుచటి రోజు నుంచీ ఫ్రెష్‌గా ఫైల్ ఓపెన్ చెయ్యటం ఏమిటి చెప్పు? దాదాపు మళ్లీ కొత్త కేసు మొదలుపెట్టినట్టు అన్నీ చేసుకొంటూ రావాలి కదా ఇప్పుడు?

"అప్పుడు భయం వేసిందిరా. కానీ, ఇంటి కొచ్చిన తరవాత ఆ అమ్మాయే మాటిమాటికి గుర్తుకొచ్చి ..." అంటూ నీళ్లు నమిలాడు.

"ఏడవలేక పోయేవ్! అయినా, హీరోకి ఉండవలసిన లక్షణం ఒకటి లేదేమిట్రా నీకు?"

"క్షమించాలి" అన్న కొత్త కంఠం గుమ్మం దగ్గిర వినిపించటంతో ఇద్దరూ అటు చూశారు. లాల్చీ, పైజామా వేసుకొని అక్కడో వ్యక్తి నిలబడి ఉన్నాడు.

"ఏమిటీ?" అని అడిగాడు అప్పారావు.

"క్షమించాలి. ఈ కథలో హీరో కుమార్ కాదు. మీరే" అన్నాడు వినయంగా. "అది చెప్పటానికే వచ్చాను."

"మీ రెవరు?"

"ఈ కథ రచయితని."

"హల్లో — హల్లో" అంటూ లేచాడు అప్పారావు.

"సారీ, సార్, నేను ముళ్లపూడిని కాను" అంటూ బిక్కమొహం పెట్టాడు ఆ లాల్చీ వ్యక్తి.

"పోనీ ఒక్క హల్లో — ఎట్ లీస్ట్ టూ — టూ రుపీస్" అంటూ దగ్గరగా వచ్చాడు.

"సారీ, వెరీ సారీ" అంటూ మాయమైపోయాడు ఆ లాల్చీ తాలూకు మనిషి.

'గురుడు చెదిరిపోయాడు' అనుకొంటూ తలుపు గడియవేసి వచ్చి కూర్చుని, "ఊఁ. చెప్పు" అన్నాడు.

"నేను చెప్పటాని కేమీ లేదు. పరిష్కారం నువ్వే చెప్పాలి" అన్నాడు కుమార్.

"సరే.-ఒక సిగరెట్టుంటే అప్పియ్."

"ఇంతదానికి అప్పెందుకు? తీసుకో!" అంటూ పాకెట్టిచ్చాడు.

"అమ్మమ్మ. ప్రిన్సిపుల్ ప్రిన్సిపులే" అని సిగరెట్ వెలిగించి, "కాగితమూ, కలమూ తీసుకో. విషయం అటో ఇటో తేల్చేద్దువు గానీ" అన్నాడు.

"ఏమిటీ" అని అర్థం కానట్టు అడిగాడు కుమార్.

"ఆ రచయిత చెప్పింది నిజంగా నిజమే. నువ్వు హీరోవి కావు! లవ్ లెటర్ అంటే తెలియని వాడివి నువ్వు హీరో వేమిటి నా మొహం!" అంటూ విసుక్కొన్నాడు అప్పారావు.

* * *

"చాలా ఫ్రాంక్‌గా వ్రాశాడు. ప్రతి వాక్యంలోనూ సిన్సియారిటీ కనబడుతోంది" అంది భారతి, పదోసారి చదివి.

"నిజమే కానీ ..." అంటూ పదోసారి రాగంలా అపుచేసింది అనూరాధ.

"వెళ్లు. మరేం ఫర్వాలేదు" అంటూ పదో సారి ధైర్యం చెప్పింది భారతి.

'భయంగా ఉంది, బాబూ' అని పదోసారి అనలేదు అనూరాధ. ఒక నిశ్చయానికి వచ్చినట్టు "సరే. వెళతాను" అంది.

* * *

"గురో — గురో" అని అరుచుకొంటూ లోపలికి విసురుగా వచ్చాడు కుమార్—"ఒప్పుకొంది, గురూ, అనూరాధ వస్తోంది."

"నిజమా" అంటూ పక్కమీది నుంచి లేచాడు అప్పారావు.

"నిజం. నీమీ దొట్టు. ఉత్తరం చింపలేదు సరికదా కొద్దిగా నవ్వింది కూడాను. పైగా కనపడీ కనపడనట్టు తల ఊపింది" అంటూ ఏదో అనుమానం వచ్చి, "అలా డల్‌గా ఉన్నావేమిటి?" అని అడిగాడు.

అప్పారావు భారంగా లేచి, రెండు చేతులు వెనక్కి కట్టుకొని గుమ్మడి లాగ గంభీరంగా — "కుమార్! నువ్వు అనూరాధ నెక్కువ ప్రేమిస్తున్నావా? నీ తండ్రినా?" అని అడిగాడు.

కుమార్ బిత్తరపోయి, "ఏమిటీ!" అన్నాడు అర్థం కానట్టు.

రెండడుగులు వేసి, స్నేహితుడి భుజం మీద చెయ్యివేస్తూ బరువుగా— "నాకు తెలుసు, కుమార్, నీది కళంక రహితమైన ప్రేమ. కానీ, మీ నాన్న మీద కూడా నీకు అకుంఠితమైన భక్తి ఉందనీ, ఆయన మాట దాటవనీ, ఆయన మనసు నొప్పించే పనేదీ నువ్వు చెయ్యవనీ నాకు తెలుసురా. ఒక వైపు ప్రేమ. ఇంకోవైపు గౌరవం, ఈ రెండింటి మధ్య నలిగి ..." అన్నాడు.

"రేయ్! చంపీగల్ను. అసలు విషయమేమిటో చెప్పకుండా ఇలా బరువైన డైలాగు ఇంకొక్కటి మాట్లాడే వంటే ఈ గోడకే నీ ఫోటో కట్టించి నేనూ, అనూరాధా హారతి ఇవ్వవలసి వస్తుంది జాగ్రత్త. అసలు విషయం చెప్పు" అన్నాడు.

"చెప్పలేన్రా. ఈ బాధాతప్తమయిన హృదయంతో నే నేమీ చెప్పలేను. ఈ

సరిహద్దు

తలిదండ్రులు జీవించి ఉన్నంత కాలం మనకు, మృత్యువుకు మధ్య వారు అడ్డుగా నిలిచినట్లు. వారు పోయిన తరవాత మనమే మృత్యువుకు సమీపంగా ఉన్నట్లు.

—గూడ్‌రిచ్

రోజు నీ పేరిట వచ్చిన ఉత్తరం ఇదిగో ఎక్స్ ప్రెస్ ... వాసు" అంటూ ఉత్తరం ఇచ్చాడు.

కుమార్ ఆత్రంగా ఉత్తరం అందుకొని చదవసాగాడు.

"చిరంజీవి కుమార్‌కి,

నువ్వు క్షేమమని తలుస్తాను. ఇక్కడంతా క్షేమం. అమ్మ ఆరోగ్యం మాత్రం ఏమీ బాగాలేదు.

అమ్మ నీ పెళ్ళి విషయమై చాలా తొందరపడుతూంది. ఈ వేసవిలో ఎలాగైనా నీ పెళ్ళి చేసేయ్యాలని చాలా కోర్కెగా ఉంది. నువ్వు మా మాట కాదనవని తెలుసు.

నీకు తెలిసి ఉండక పోవచ్చు— రంగారావ్ గారని మన దూరపు బంధువు ఒకాయన ఆ ఊళ్ళోనే ఉంటున్నారు. ఆయన మొన్న ఈ ఊ రొచ్చారు. అమ్మాయి ఫోటో కూడా చూపించారు. అమ్మకి బాగా నచ్చింది. ఒక్కతే కూతురు కాబట్టి నాకూ చేసుకోవాలనే ఉంది– ఆ అమ్మాయిని నీకు. నువ్వు చూడటం ఒక్కటే తరవాయి. నువ్వు కూడా సరే నంటే వేసవిలో చేసేస్తాం.

సోమవారం సాయంత్రం అయిదింటికీ మంచిది అని మన శాస్త్రులుగారు చెప్పారు మళ్ళీ మంచి ముహూర్తం ఇంకో నెల వరకూ లేదట అందుకని సరిగ్గా అయిదింటికి బయలుదేరి వెళ్ళు. అడ్రెస్ క్రింద ఇస్తున్నాను. నీకు అమ్మాయి నచ్చుతుందనే ఆశిస్తున్నాను. ఏ విషయమూ తిరుగు టపాలో వ్రాయి. అసలు నేనే వద్దామని అనుకొన్నాను. కానీ, అమ్మ ఆరోగ్యం దృష్ట్యా ఆగిపోవలసి వచ్చింది.

నీ రూమ్ మేటు అప్పారావు బాగున్నాడని తలుస్తాను. మొన్న సెలవులకి ఈ ఊ రొచ్చినప్పుడు వెంటనే పంపిస్తానని పాలిక తీసుకున్నాడు. ఇచ్చేటట్టయితే నువ్వు తీసుకో.

ఉంటాను.

—పరంధామయ్య."

ఉత్తరం పూర్తిగా చదివేసరికి కుమార్ మొహం తెల్లగా పాలిపోయింది. ఉత్తరం మడుస్తూ, "ఏలారా?" అన్నాడు.

"ఏముందీ? అనూరాధ ఛాప్టర్ మూసేసి, ఈ అమ్మాయిని పెళ్ళాడెయ్యి" అన్నాడు అప్పారావు.

"తెలివి తక్కువగా మాట్లాడకు. అనవసరంగా ఆ అమ్మాయిని ఊరించి ." కొంచెం సీరియస్‌గా అన్నాడు కుమార్.

"అయితే, వెంటనే మీ నాన్నకి ఉత్తరం వ్రాయి — ఇలా అనూరాధ అనే అమ్మాయిని ప్రేమించాను. ... ... చెప్పు."

"నీ మొహం. ఒకరితో ఒకరు ఇంకా మాట్లాడుకోలేదు. అప్పుడే పెళ్ళేమిటి?"

"పోనీ, ఒక పని చెయ్యి. పెళ్ళి చూపులకి మామూలుగా వెళ్ళి, అమ్మాయి నచ్చలేదని వ్రాసెయ్యి. ఇంకో మూణ్ణెల్లు గడిచాక నెమ్మదిగా అనూరాధ విషయం చెప్పచ్చు."

"కానీ, ఈ రోజు సాయంత్రం బీచికి రమ్మని అనూరాధకి చెప్పి, ఇప్పుడు వెళ్ళకపోతే మొదట రోజే ఆ అమ్మాయికి నా మీద అభిప్రాయం పోదూ?"

"అలా అయితే బీచ్‌కే వెళ్ళు. 'పెళ్ళి చూపులకి వెళ్ళాను. అమ్మాయి నచ్చలేదు' అని వ్రాద్దువు గాని!"

"తరవాత మళ్ళీ నాన్నకి జరిగినదంతా తెలిస్తే బాధపడతారు. ఇంత చిన్న విషయానికి అబద్ధా లెందుకూ?" అన్నాడు కుమార్.

"ఇటు తిరుగు." సీరియస్‌గా అన్నాడు అప్పారావు.

"ఎందుకు?"

"ఇటే తూర్పు. దణ్ణం పెట్టటానికి."

"నా పరిస్థితి చూస్తుంటే నీకు హేళనగా ఉందట్రా?" జాలిగా అడిగాడు కుమార్.

అప్పారావు మాట్లాడలేదు.

కుమార్ ప్రాధేయపడుతూ, "చెప్పు, గురూ. కావాలంటే అయిదు రూపాయ లిప్పిస్తాను. ఏదైనా సలహా చెప్పు" అన్నాడు.

అప్పారావ్ గబుక్కున లేచి, "ఏమిటీ? హాలోనా?" అన్నాడు.

"ఒక్క హాలో ఏమిటి? హాల్లో — హాల్లో తీసుకో. ఇదిగో, పది రూపాయలు. చెప్పు ఏం చెయ్యాలో."

అప్పారావ్ సీరియస్‌గా క్షణం ఆలోచించాడు. తటుక్కున ఏదో మెరిసినట్టయింది. "ఐడియా" అంటూ హుషారుగా లేచి, "ఒరేయ్! నువ్వు బీచ్‌కి వెళ్ళిపో" అన్నాడు.

కుమార్ అర్థం కానట్టు — "మరి పెళ్ళి చూపులకి?" అని అడిగాడు.

"మనం — అంటే శ్రీ శ్రీ శ్రీ అప్పారావ్ గారు వెళతారు"

"నువ్వా? !" అంటూ ఆశ్చర్యపోయాడు కుమార్.

"ఏమిటి నీ ఉద్దేశ్యం. పెళ్ళి చూపులకి వెళ్ళే అర్హత నాకు లేదంటావా?"

"అదికాదు. నువ్వెళితే —"

"ఏం? ఆయన కనుమానం వస్తుందా? లేక పోతే నీ డిగ్నిటీ కేమైనా భంగమా?" అని, "నీ కిష్టంలేకపోతే చెప్పు. హాయిగా పడుకుంటాను" అంటూ పక్క ఎక్కబోయాడు.

తల్లి, తండ్రి, దైవం

తల్లిదండ్రుల మాట భగవంతుని ఆజ్ఞతో సమానం. పిల్లలకు వారి తల్లిదండ్రులే దైవత్వానికి వారసులు

—షేక్స్పియర్

కుమార్ కంగారు పడి, "సర్లే, ఇంతకన్నా మంచి ఆలోచన నా కేమీ తట్టడం లేదు. అలాగే చేద్దాం' అన్నాడు.

అప్పారావ్ హుషార్‌గా లేచి అద్దం ముందు కూర్చున్నాడు.

"స్నో"

కుమార్ అందించాడు

"పౌడర్. ఇది కాదు. నీ స్నోది. యార్డ్లీ."

కుమార్ సినుక్కొంటూ పెట్టి తీసి ఇచ్చాడు. అదిరాసుకుని అద్దంలో చూస్తూ, "అగ్గిపుల్ల" అన్నాడు.

కుమార్ పుల్ల వెలిగించి, అప్పేసి ఇచ్చేడు. దానితో మీసాలు దిద్దుకొని, "రేజరు" అన్నాడు అప్పారావు. కుమార్‌కి ఒళ్ళు మండింది. "ఏమిట్రా ఇది? ఇప్పుడు గెడ్డం గీస్తావా?"

ఏదో పెద్ద త్యాగం చేస్తున్న వాడిలా "సర్లే. టైమైపోతోందిగా" అంటూ లేచి హాంగరుకున్న షర్టు తీసి తొడుక్కోవడం మొదలు పెట్టాడు. కుమార్ కంగారుగా "అదేమిట్రా" అని అడిగాడు.

"చూడు, గురూ, పెళ్ళి చూపు లనగానే ఏదో స్పెషల్‌గా తయారవటం నా కిష్టం లేదు. అసలీ చూపుల వెనక ఉన్న అర్థం ఏమిటి? చూసుకొనే రెండు నిమిషాల్లో ఒకరి నొకరు పూర్తిగా అర్థం చేసుకోవాలనేగా? అటువంటప్పుడు మనం ప్రతి రోజూ ఎలా ఉంటామో అలాగే ఉండకపోతే ఇంక ఈ చూపుల సార్థకత ఏమిటి?" అంటూ చిన్న లెక్చరిచ్చి, "అందువల్ల మనం ఈ డ్రెస్సే నేస్తాం" అంటూ గురూ షర్టు తీసి వేసుకొన్నాడు.

కుమార్ ఇంకా తేరుకోకముందే పాంటూ, చెప్పులూ వేసుకొని, "పద" అంటూ తొందర పెట్టాడు.

"పోనీ, గెడ్డం గీసుకోరా. లేట వుతుందని సైకిలు ... ... తీసుకెళతాను" అంటూ బతిమాలాడు కుమార్.

... ... ఈ పాటి గెడ్డం గీసుకుంటే ... ... ఇది" అంటూ ఎదురింటి ... ...

ఇద్దరూ రూమ్ మెట్లు దిగారు.

"నువ్వటు బీచ్‌కి. నేనిటు రంగారావ్ గారింటికి. బెస్ట్ లక్ టు యూ. వెస్ట్ ఆఫ్ లక్" అంటూ సైకి లెక్కబోయాడు అప్పారావు.

"ఒరేయ్! ఆ డొక్కు సైకిల్ వేసుకుని వెళతావుట్రా?" అంటూ దాదాపు ఏడుపు మొహం పెట్టాడు కుమార్

సైకిల్ దిగకుండానే కాలు భూమి మీద ఆన్చి తాపీగా అన్నాడు అప్పారావు: "చూడు, బ్రదర్! ఈ మెయిన్ రోడ్డు మీద రెండు మహత్తరమైన విషయాలు బోధించవలసి వచ్చినందుకు నేను చాలా గర్వపడుతున్నాను. మొదటిది పెళ్ళి చూపుల వేదాంతసారం. కనీసం ఇలాంటి సైకిలన్నా లేని వాళ్ళు ఆ ఒక్క రోజుకీ టాక్సీ ఎక్కి టీపి ఒలకబోసిన వాళ్ళు నాకు తెలిసినంతలో బోలెడు మంది ఉన్నారు. మనకున్నా తాహతు సైకిలు! అందువల్ల సైకిల్ మీదే వెళతాం. పెళ్ళి చూపులకి టాక్సీలో వెళ్ళి, పెళ్ళి రోజు ఒక్క రోజు మాత్రం టై కట్టుకొని, ఆ మర్నాటి రోజు నుంచి జాలాయి వెధవలా తిరగం! మన దెప్పుడూ ఒకటే స్టేటస్. ఇది నేను చెప్పదలచుకున్న మొదటి విషయం. ఇక రెండోది. నువ్వు నా సైకిల్ మీద పాస్ చేసిన కామెంటు! బెల్లూ, బ్రేకూ, లైటూ లేని ఈ సైకిల్ 'డొక్కు' అనే లక్షణానికి సరిపోతే సరిపోవచ్చు గాక. కానీ, ఇది చేతిలో ఉండటం వల్లే ఎన్నో ప్రాణాపాయ ... ... అప్పారావు అప్పుల వాళ్ళ బాధల్నుంచి తప్పించుకున్నాడని మరిచిపోకు. ... మళ్ళీ ఏడింటికి కలుసుకొని అనుభవాలు చెప్పుకొందాం" అంటూ రివ్వున వెళ్ళిపోయాడు.

(చదువరి! కుమార్, అనూరాధల బీచ్‌లో సల్లాపముల గురించి తరవాత చదువుకొనెదము. ముందు అప్పారావుని పరిశీలిద్దాం.) తిరిగ్గా, మధ్యలో సైకిల్ ఆపి బాబా జర్దా పాన్ ఒకటి వేసుకొని మరీ అంజనేయుడు లంకని వెతుక్కుంటూ వెళ్ళినట్టు అప్పారావు రంగారావు గారి ఇల్లు వెతుక్కుంటూ బయలుదేరాడు. మార్గమధ్యంలో పెద్ద ఆటంకము లేమీ రాలేదు. వచ్చిన రెండూ అంత ప్రమాదములైనవి కావు.

(తరువాయి 50వ పేజీలో)

పెళ్ళి చూపులు

(19 వ పేజీ తరువాయి)

పెళ్ళండగా జరిగేవి. ఒకటి సైకిల్ తొక్కటం. రెండు ఒక గేడ అడ్డంగా వస్తూంటే వెనక్కి తప్పించ లేదు. తొక్కుతున్న చేత్తో [illegible] మొహం తుడుచుకోవటం [illegible] రెండు [illegible] కానీ [illegible] స్నానం చేసు కొన్నాడు.

(ఎవరో గోడకి సైకిళ్ళని, ముందున్న బోర్డు చదివాడు. "రంగారావు (రిటైర్డ్) [illegible]"

'యురేకా' అనుకొని కుడికాలు ముందు పెట్టి లోపలికి ప్రవేశించి — ఆయన మీద [illegible] సైజు [illegible] చూసి, క్రిందే ఆగి, "నమస్కారమండి" అన్నాడు.

"మవ్వు అడగబోయేది నాకు తెలుసు. కాని, సారీ. మా కిప్పట్లో కారు [illegible] అవసరం లేదు" అంది గంభీరంగా ఆ ఆకారం.

అప్పారావు తెల్లబోయి, "ఏమిటీ" అన్నాడు.

ఏదో పొరపాటు జ్ఞాపకం వచ్చి, ఆ ఆకారం "మీ పేరు?" అంది అనుమానంగా.

ఒక కాలు మెట్టుమీదా, ఇంకో కాలు క్రిందా ఉంచి స్టైల్‌గా కాలర్ సర్దుకొని, "రావ్. అప్పారావ్" అన్నాడు [illegible].

ఈ సారి రంగారావుగారు కంగారు పడి, "ఏమిటీ?" అన్నారు.

[illegible] తెలిసే వాలిక [illegible], "అదే నండీ — కుమారో" అని క్షణం ఆగి, "మా నాన్న గారు …" అంటూ ఏదో చెప్పబోయాడు.

"రండి, రండి. మీకోసమే చూస్తున్నాం. యు ఆర్ ఫైవ్ మినిట్స్ లేట్. ఆ [illegible] సారీ వర్ …"

"[illegible] లేదు లెండి. ఇటువంటివి నాకు [illegible]" అంటూ ఆయన వెనకే [illegible] ప్రవేశించాడు [illegible] క్షణం ఆగాడు.

[illegible] అప్పారావ్‌కి అసలు [illegible] లేదు. [illegible] కళ్ళజోడు [illegible] ఉన్న [illegible] మంచి [illegible] ఆ [illegible] చూస్తే, పాపం [illegible]

సింది. దానికి కాస్త తాతగారు ఆశీర్వాద మని నాలుక బయట పెట్టి వెక్కిరించాడు. చేత్తో టాటా చెప్పి లోపలికి అడుగు పెట్టాడు.

అక్కడే అప్పారావు వచ్చాక కాలే లాడు. [illegible] జ్ఞాపకశక్తి గురించి, తెలివి తేటల గురించి ఆతనికి సరిగ్గా తెలియదు. వస్తున్న అపరిచితుడు తన యజమానితోపాటూ ఉన్నాడని, పైగా తను ప్రస్తుతం కట్టివేయబడి ఉన్నదని, అందువల్ల అనవసరంగా మొరగటం ఎందుకని టైగర్ అనుకొంది. దీన్ని అపార్థం చేసుకొని అప్పారావు ఈలవేసేసరికి టైగర్ సహించలేకపోయింది. 'నల్లో ను [illegible] పోతావ్.' అరిచే కుక్కలు కరవ్వనే విషయాన్ని రిపేర్లో నేను మాపిస్తాను' అనుకొని మళ్ళీ ఎదుకొంది.

"కూర్చోండి" అంటూ కుర్చీ చూపించి, తనూ కూర్చుంటూ "ఏం చదువుతున్నారు మీరు" అన్నారు రంగారావు.

"బి. ఏ. ఆరో సంవత్సరం."

కుర్చీలో ముందుకి వంగి "ఏమిటి?" అన్నారు అర్థం కానట్టు.

"సారీ … ఏమ్. ఏమ్. ఫైనల్."

"మరి బి. ఏ. అంటారేమిటి?"

అప్పారావు నవ్వాడు. "అదాండి — నా [illegible] అప్పారావని ఒక డున్నాడు లెండి. బి. ఏ. ఆరో సారి పరీక్షకి వెళుతున్నాడు. ఎవరన్నా అడిగితే అలాగే చెబుతాడు వెధవ. అదే సరదాగా నాకూ అలవాటై పోయింది."

"ఐ సీ!" అంటూ పైకి సరిగం చారు కెప్టెన్ రంగారావు.

'వ్హాట్ డు యూ సీ?' అందా మనుకొని, బాగుండదని మానేశాడు.

అంతలో పైపు నోట్లోంచి తీసి చేత్తో పట్టుకొని, కళ్ళు చిన్నవి చేసి, తీక్షణంగా అప్పారావ్ వైపు చూడటం మొదలు పెట్టారు. అప్పారావు తంగారు [illegible]. తనూ ఆయన వైపు పరిశీలించి చూద్దామనుకొని, అంతలో తను వచ్చింది ఆయన అమ్మాయిని చూడటాని కని, ఆయన్ని చూడటానికి కాదని జ్ఞాపకం వచ్చి ఆ ప్రయత్నం మానివిరమించుకొన్నాడు. [illegible] ఎవరూ మాట్లాడలేదు. అప్పారావ్‌కి విషయం అర్థమయింది.

[illegible] గారికి ఒక్కతే కూతురు అని, ఒక్కతే కూతురున్న తల్లిదండ్రులు [illegible] [illegible] పరీక్షిస్తారని (ఆ [illegible] ఒక సారి [illegible], అదే పని మంచి అమ్మాయి ఉన్న [illegible] అయితే

ఎవరో ఒకళ్ళే ఆవి సరిపెట్టుకుంటారనే విష్వసత్యం అర్థమయింది. 'పెళ్ళైతే పెళ్ళి చూపులకి ఒక్కతే కూతురున్న ఇంటికి వెళ్ళను గాక వెళ్ళను' అని ఆ క్షణాన్నే శపథం పూనాడు అప్పారావ్. అంతేకాదు. 'నోట్స్ ఆన్ పెళ్ళి చూపులు' అనే దాన్ని తను గనక వ్రాస్తే, ఈ విషయాన్ని 'హెడ్' లైన్సులో వ్రాయాలి అని నిర్ణయించుకున్నాడు.

రంగారావుగారి పరిశీలన ఇంకా పూర్తి కాలేదు. ఎందుకన్నా మంచిదని జేబులోంచి పెన్ను తీసి, ఆ వాడు మీద [illegible] మాట్లాడవలసిన అవసరం వచ్చినప్పుడు మధ్యలో ఒక గడ్డి పరకను పట్టుకొన్నట్టు పట్టుకున్నాడు.

అంతలో ఒక అమ్మాయి ట్రేతో రెండు కప్పులు పట్టుకొచ్చింది. రంగారావు గారు ధ్యానం నుంచి చెదిరారు. రొమాంటిగ్గా ఒక చూపు ఆటు విసిరి, "మా అమ్మాయా?" అని కాఫీ కప్పు తీసుకొంటూ అడిగాడు.

రంగారావ్ సీరియస్‌గా — "మా పని పిల్ల" అన్నారు వస్తున్న కోపాన్ని దిగబట్టి.

"బాగుంది" అన్నాడు కాఫీ కొంచెం సిప్ చేసి. కాముంటు అమ్మాయిని గురించి అనుకొంటారేమో అని మళ్ళీ తనే "… కాఫీ" అన్నాడు.

సంభాషణ ప్రారంభిస్తూ, "చదువయ్యాక ఏం చేద్దా మనుకుంటున్నారు?" అని అడిగారు.

సోఫాలో వెనక్కి వాలి, కాలి మీద కాలు వేసుకొని క్షణం పాటూ సీరియస్‌గా ఇంటి పైకప్పుకేసి చూస్తూ ఆలోచించి, "పెళ్ళి చేసుకుందా మనుకుంటున్నాను" అన్నాడు అప్పారావు.

"అది కాదు నా ఉద్దేశం, ఇంకా పైకి వెళ్ళి చదివే ఉద్దేశ్యం …" అర్థోక్తిలోనే ఆపు చేశారు.

'పైకే వెళ్ళి చదువుతాను. పెళ్ళి చేసుకొని' అందామనుకొని, అర్థముయితే బాగుండదని మానేశాడు.

"మీ హాబీస్ ఏమిటి?"

"అన్ని." చటుక్కున జవాబు చెప్పాడు.

"ఏమిటి?"

"అదే — అవి. వెస్టర్న్ కంట్రీస్‌లో బాగా డెవలప్ అవుతోంది. ఇంకా మన దేశంలో రాలేదు. ప్రస్తుతం దాని తాలూకు లిటరేచర్ చదువుతున్నాను. [illegible] మీరు తెలుగు నవల్స్ చదువుతారా?"

"చదువను."

అప్పారావు విజృంభించాడు. "మొన్నటి వరకూ [illegible] పెళ్ళి. రెండు వారాల సీరియల్ ఒకటి వచ్చింది. అది నేను

వ్రాసిందే. మిస్టర్ [illegible]"

ఇంకా చెప్పాలనుకొన్నది [illegible] అప్పారావు [illegible] పోయాడు. పెళ్ళి చూపులకి [illegible] [illegible] రావు గారి [illegible] [illegible] తప్పు [illegible] అప్పారావు [illegible] "[illegible] చదివేరు మీరు?" అని అడిగాడు.

[illegible] అదే స్పీడులో — "[illegible]" [illegible] చదవటం అంటే [illegible] [illegible] —"

"నేను అడిగింది నేను వ్రాసిన నవల్స్ గురించి."

"అదీ — అలా చెప్పండి. మీరు ఒక నవల చదివేను. నిజంగా ఎంతో [illegible] అంటే చేసి! ఎంత ఉదాత్తంగా వ్రాసేరు! ముఖ్యంగా [illegible] త్యాగం

ఆనందం

కవిసం ప్రాపంచికంగా సుఖపడాలంటే ఒక్కటే మార్గం. అది ఇతరుల సుఖం కోసం, ఆనందం కోసం మనం అవిరళంగా చిత్తశుద్ధితో కృషి చేయడమే.

— [illegible]

చేసి ప్రేమకోసం బలైపోయిన …" చటుక్కున ఆపు చేశాడు. ఎదురుగా ఉన్న రంగారావుగారి మొహం చూస్తూంటే [illegible] [illegible] కాలు వేసేరని అర్థమయింది "మీరు … అడిగింది …"

"డిటెక్టివ్ నవలలు వ్రాసే [illegible] గురించి."

"ఐ సీ!" అన్నాడు అప్పారావ్ వెనక్కి వాలి రంగారావ్ గార్ని [illegible] చేసి.

"మీ బరువు ఎంత?"

అప్పారావ్ ఉలిక్కిపడి, "ఏమిటి?" అన్నాడు కళ్ళు చిట్లించి. రంగారావ్ అదే ప్రశ్నని రిపీట్ చేశారు. "దానితో ఆయన కేమిటి ఇంటరెస్టు?" అని విసుక్కొని జవాబు చెప్పాడు.

ప్రశ్నల పరంపర సాగుతూనే ఉంది. దాదాపు పది నిముషాలు గడిచాక ఆ సోఫాలోనే [illegible] దాదాపు [illegible] పోయాడు అప్పారావు. ఏదో పెళ్ళి [illegible] అంటే సరదాగా [illegible] [illegible] అనుకున్నాడే గాని ఇలాటి పరీక్ష అవుతుందని కలలో కూడా అనుకో లేదు. [illegible]

...ఏ. ఎస్. కి ఎక్కి ఉంటే కలెక్టరయి పోయేవాడు అని బాధపడ్డాను.

"... [illegible]?"

"ఎస్" అని ప్రకాశంగా అని, 'బియ్యే ఫెయిల్ కాదు' అని మనసులో అనుకున్నాడు.

"వాంకు సెంట్రల్ గవర్నమెంటు మీద మీ ఉద్యోగమా?"

"ఏది కాని మావాళ్ళెప్పుడు అద్రుష్టానికి తోసివేసారు." [illegible] మండిపడుతూ ముందు చెప్పాను.

"ఏమిటి?"

"ఎన్న [illegible] మీద [illegible] స్వామి ఎడిటోరియలు చదివాను. చాలా బాగా వ్రాశాడు."

రంగారావు గారి కేమీ అర్థం కాలేదు. విషయాన్ని పొడిగించటం ఇంక ఇష్టం లేదు. "యూ లైక్ స్విమ్మింగ్?"

"ఎక్సై రెండు." అని సరి గట్టిగానే అన్నాడు అప్పారావు.

"ఎక్సై రెండేమిటి?"

అప్పారావ్ మాట్లాడలేదు. ఉన్నట్టుండి రంగారావుగారి మీద జాలి వేసింది అప్పారావుకి. 'ఎక్సై రెండు ప్రశ్నలు వేసి ఎదుటి మనిషి ఎలాంటి వాడో కనుక్కోవాలని ఆయన చేసే ప్రయత్నం చూస్తుంటే అబ్బుడే మీద ఆయన ఎన్ని ఆశలు పెంచుకున్నాడో అర్థమవుతుంది. ఇటువంటి వాళ్ళకి చివరికి ఏమో అలాంటి వాడే అల్లుడుగా వస్తాడు. ఇది సహజం అప్పుడు' అనుకొన్నాడు.

అప్పారావుకి అంతలో ఇంకో అను మానం వచ్చింది. ఈ తతంగం అంతా చూస్తూంటు అని తీయని అమ్మాయిని చూపించడేమో అని. 'అది మాత్రం సహించను' అనుకొని లేచింది అడిగేసాడు

"మీ అమ్మాయి?"

రంగారావు ఉలిక్కిపడి, "ఓహో. అంటావు నాకు! ఆ విషయమే మరిచి పోయాను (?)" అని లోపలికి చూస్తూ అమ్మాయిని పిలిచారు.

"హలో!" అన్నాడు అప్పారావు వచ్చిన అమ్మాయిని చూసి.

"మీరు మాట్లాడుతుంటూ ఉండండి. నే వస్తాను" అంటూ నిష్క్రమించారు.

"హలో!" అంది ఆ అమ్మాయి.

అప్పటివరకూ ఉన్న ఆశలు అంతా క్షణంలో పోయినట్టు అనిపించింది అప్పారావుకి. దాదాపు అతని స్నేహితులందరికీ, ఆ పరిభాషలో హలో అంటే అయిదు రూపాయలని తెలుసు. అందుకే అతి వెన్నుకైనా " "హలో" అని ఎవరిస్తే "సారీ, గురూ" అనో, "అంత ఇవ్వలే లేను, గురూ" అనో అనే వాళ్ళే. మళ్ళీ తిరిగి "హలో" (ఇవ్వను) అనే వాళ్ళు లేరు. ఒక్క ఉదుటున లేచి హుషారుగా "హలో. హలో" అన్నాడు అప్పారావ్.

అప్రయత్నంగా ఒక్క అడుగు వెనక్కి వేసింది ఆ అమ్మాయి.

"సారీ ఒక్క హలో .. ఎకటి వాల్యు"

ఆ రోజే పేపర్లో, విశాఖపట్నంలో పిచ్చాసుపత్రి నుంచి ఒక వ్యక్తి పారిపోయా డని పడటం అప్పారావు దురదృష్టం. దాన్ని గంట క్రితమే ఆ అమ్మాయి చదివి ఉండటం మరీ దురదృష్టం. అప్పారావు విషయమై ఆ వార్తని అన్వయించుకొని, ఎందుకైనా మంచిదని రెండడుగులు వెనక్కి వేసింది.

అంతలో అప్పారావు దృష్టి బయట చెప్పుల మీద పడింది. ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఎవరు విప్పారో తెలియదు కాని, అవి ప్రక్కింట్లో గుమ్మం దగ్గర తాపీగా నుంచి అప్పారావుకే [illegible] నాయని చెప్పిం ది. [illegible] చాలా తెలివైనవాయె. గోడను ఆనుకొని లోపలికి రావాలం, అని ఎందా [illegible] చెప్పడింపిన వ్యక్తి లోపలే ఉన్నాడని తెలిసి గుమ్మం దగ్గర ఆగిపోయింది. ఇప్పుడు [illegible]

[illegible]

అపాయం తప్పిపోయిందని అది గ్రహించి ఎటు [illegible] నిలబడింది. [illegible] మొంగిటుండా [illegible] చూడటం దాని ఆశయం.

గుమ్మల దగ్గర నిలబడే అదే చిక్కి రిందుండను కుదిరిందమె [illegible], ఆ పిల్ల కోసం చూస్తూ, ఈ అమ్మాయి లోపలికి వెళ్ళి పోయి తన రూములో మిగిలిన మిగుల్చాణం అం పోతూ పెయ్య పిలకలు కాక తప్పవనీ గ్రహించలేనంత అమాయకుడు కాడు అప్పారావు. అందుకే అప్రయత్నంగా "ఆగండి" అంటూ గట్టిగా అరిచాడు.

అదే అప్పారావు చేసిన తప్పు.

మొదట 'హలో, హలో' అనటం, ఆ తరువాత 'సారీ ఒక హలో' అని ప్రాధేయపడటం, ఉన్నట్టుండి 'ఆగండి' అని అరవటం — ఒక దానితో ఒకటి సంబంధం లేకుండా ఉన్న ఈ మాటలతో ఆ అమ్మాయి పూర్తిగా బెదిరి లోపలికి పరుగెత్తింది. దానికోసమే వేచియున్న పిల్లి [illegible] లోపలికి దూకింది.

ఒక నిమిషం పాటూ ఆ ఇంట్లో చిన్న సర్కస్ చేసి చూపించాడు అప్పారావు. రంగారావు గారు [illegible]

[illegible]

* * *

అపారావు [illegible]

[illegible]

"[illegible]" అన్నాను. "[illegible]"

[illegible]

"ఇలా మార్చిండామా" [illegible] మార్చిన్నారు. [illegible] "చెప్పండి" అన్నారు.

అపారావు [illegible] అరేంజ్ చేశారు. నా పనులు [illegible]. ఒక గంట ఆలస్యం అయింది. [illegible] ... అంటూ [illegible] సమయమేమని [illegible] అప్పారావుటూ, "... [illegible] ...", [illegible] కుమార్?" అంది [illegible] కుమార్‌కి [illegible]. ★

అపూర్వా ఫిలిం డైరీ

ఎడిటర్: ప్రశాంత్

మూకీ నటీనటులని చిత్రసీమకి పరిచయం చేస్తూ నటుల పర్సనల్ స్టిల్స్ మేకప్ ఫొటోలతో (విజయచిత్ర సైజులో) తెలుగులో తొలి సారిగా వెలువడుతున్న ఈ పుస్తకం సినీ ప్రముఖులందరికీ అందజేయ బడుతుంది. పైసలో పరిచయంకోసం నటులు త్వరపడండి.

పూర్తి వివరముల ప్రాస్పెక్టస్ అప్లికేషన్ పొందుటకు పోస్టేజ్ రూ. 2/- లు మనియార్డరు చేయండి.

పబ్లిషర్: అపూర్వా ఫిలిండైరీ, 13/2-ఎ. త్యాగరాయగ్రామణి స్ట్రీట్, మద్రాసు - 17.

(లోగడ మూ. పంపిన నటీనటులు ఈ మార్పు గమనించ ప్రార్థన)

వైద్యశాల (ప్రైవేట్) లిమిటెడ్, నంజన్‌గూడు

ఆయుర్వేద విద్వాన్ బి. వి. పండిట్ గారి నమ్మకమైన మందులు

అవుడు మరింత మిక్కిలి గుణము పెంపొందించబడినవి.

మీ పండ్లకు చాల ఉత్తమమైనది, నిరపాయకరమైనది.

నంజనగూడు పండ్లపొడి

I. D. L. C. ఔషధయుక్తమైనది.

బిడ్డలకు కాస్మస్ — కస్తూరి మాత్రలు; కర్జన్ — గోరోజన మాత్రలు; బాలక్స్ — జీర్ణకారి మాత్రలు

సోల్ ఏజెంట్లు: యునైటెడ్ ట్రేడర్స్, 54, బందరు వీధి, మద్రాసు

మాతృసంస్థలు: విజయవాడ, హైదరాబాద్, గుంటూర్, [illegible] కర్నూల్, [illegible], సికింద్రాబాద్